

Молодий кошунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 15 березня 1980 року № 33 (2761).

Ціна
2 коп.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРІ

ВІРИНІ ВЕСНИ

Неспокійна вдача у молодій доярки Віри Ліщук — депутата Куколівської сільської Ради, групкомсорга комсомольсько-молодіжного колективу четвертої молочнотоварної ферми колгоспу «Перемога» Олександрійського району.

Ще у восьмому класі вона зізналася подрузам, що піде працювати на ферму — коли писали в школі твір на тему «Ким я буду?» Це був вибір обдуманний — подобалося Вірі рідне село, хороші люди, які тут трудяться. Село Солов'ївка не випадково так називається — щовесни наповнюється воно солов'їними переспівами. А який чудовий став тут, обсаджений вербами, що купляють своє гілля у чистій прозорій воді!

І ось п'ять літ Віра працює дояркою на четвертій молочнотоварній фермі колгоспу «Перемога». Чи легко їй? На це однозначно не відповіси. Судить сама: три—чотири роки тому на фермі виникла проблема кадрів — майже половина доярок ішла на заслужений відпочинок. Потрібні були молоді руки. Ось тоді й запропонувала

Віра створити комсомольсько-молодіжну ланку.

— Ну що ж, — відповіла їй завідувача фермою Г. І. Коротниченко. — Незабаром 110-а річниця з дня народження В. І. Леніна. Ми прагнемо зустріти цю знаменну дату хорошими успіхами.

Першою в комсомольсько-молодіжну прийшла Вірина однокласниця Валя Кірейцева. Дівчата й стали ініціаторами нової справи. А згодом у ланці з'явилися ще одна молода доярка — Віра Тинькова. Люду Донченко загітувала сама завфермою. Сьогодні у складі КМК шість молодих доярок.

— Те, що у колектив ферми влилася молодь — відрядно. У нас нині працюють доярки зі стажем більше двадцяти років. Мають чималий досвід, стали наставниками молодих. Дівчата беруть зі старших приклад, і, що головне, набувають не тільки професійного, а й життєвого гарту, — сказала завідувача фермою Г. І. Коротниченко. — Незабаром 110-а річниця з дня народження В. І. Леніна. Ми прагнемо зустріти цю знаменну дату хорошими успіхами.

...А успіхи даються не легко. На фермі не змогли повністю вирішити проблеми кормів і організації праці. Вірі Ліщук я поставив таке запитання:

— У середньому по господарству від кожної корови одержують 4,7 кілограма молока, а на вашій фермі — десь на півкілограма більше. Та все ж надій в цілому порівняно низький, навіть у членів комсомольсько-молодіжного колективу. Що, на ваш погляд, заважає роботі доярок?

Віра відповіла одразу ж — певно, тому, що ці проблеми болять їй уже не перший рік:

— Більшість трудомістких процесів ми виконуємо вручну, не можемо як слід підготувати корми до згодовування. На фермі немає кормозапарника, бочки Марчука. Вручну

носимо різану солому, меласу, вручну розкидаємо силос.

Зі стенда в червоному кутку ферми я дізнався, що КМК до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна взяв підвищені соціалістичні зобов'язання. Всі доярки змагаються між собою, підсумки суперництва підбиваються щомісяця. Але на цих зборах бувас тільки завідувача фермою. Зоотехніки ж — нечасті гості і це в той час, коли багато проблем на фермі не можна розв'язати без їхньої участі. Саме про поліпшення умов праці тваринників поведе розмову Віра на найближчій сесії Куколівської сільської Ради народних депутатів.

Чимало справ у народного обранця. На попередній сесії виборці дали їй наказ: посприяти будівництву мосту через став. Більшість доярок ферми живе на другому боці ставка, а обходити його — це три—чотири зайвих кілометри. Треба допомогти людям.

...Віра Ліщук зустрічає свою двадцять другу весну — неспокійну, переповнену виробничими, депутатськими і комсомольськими турботами.

М. ТРУХАНОВ.
Олександрійський район.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

14 березня відбувся пленум обкому Компартії України. Пленум обговорив питання «Про хід виконання рішень XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України по дальшому поліпшенню торговельного, комунально-побутового і соціально-культурного обслуговування населення області і завдання партійних організацій, радянських і господарських органів, що впливають з промови товарища Л. І. Брежнєва перед виборчими Бауманського виборчого округу м. Москви».

З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар обкому Компартії України М. М. КОБИЛЬЧАК.

В обговоренні доповіді виступили перший секретар Кіровоградського міського партії В. О. СОНУРЕНКО, перший секретар Новоархангельського райкому партії І. С. ЗУБЕЦЬ, начальник обласного управління побутового обслуговування В. І. БУДЬКО, перший секретар Онуфріївського райкому партії В. Д. ІВАНОВ, старший продавець Кіровського райхарчоторгу міста Кіровограда В. С. КРАВЕЦОВА, перший секретар Долинського райкому партії П. Л. ГІДУЛЯНОВ, голова правління обласної спілки В. С. ЦИБУЛЬСЬКИЙ, голова винючому Гайворонської районної Ради народних депутатів В. А. ВАНСОВИЧ, бригадир бригади прохідників шахти «Світлопільська» міста Олександрії Д. Ф. КИРСАНОВ, головний лікар обласної лікарні М. О. М'ЯГНИЙ, ланкова колгоспу «Росія» Голованівського району Г. Д. ГОНЧАР.

Із заключним словом виступив перший секретар обкому партії М. М. КОБИЛЬЧАК.

В обговореному питанні пленум прийняв постанову. Пленум заслухав інформацію про хід виконання вимог XXV з'їзду КПРС з питань добору в партію нового покоління і виховання молодих комуністів. З інформацією виступив секретар обкому Компартії України Д. Ф. КИБЕЦЬ.

В обговоренні питання виступили перший секретар Знаменського міського партії М. П. ГРОМОВИЙ, перший секретар Кіровського райкому партії міста Кіровограда О. К. ТУПЧЕНКО, секретар цехової партійної організації Кіровоградської взуттєвої фабрики М. М. ПОМА-ЗАН, секретар парткому колгоспу «Росія» Новоуриїнського району Т. М. РУДА.

В обговореному питанні пленум прийняв постанову. Пленум заслухав також інформацію «Про інформаційну доповідь про роботу обкому Компартії України після XIX обласної партійної конференції». З нею виступив завідувач відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України В. Д. БАБІЙ.

В цьому питанні пленум прийняв постанову.

Пленум розглянув організаційні питання.

У зв'язку з виходом Д. П. Максименка на пенсію його увільнено від обов'язків члена бюро обкому партії.

У зв'язку з виходом Д. Т. Німана на пенсію його увільнено від обов'язків члена бюро обкому партії.

Членом бюро обкому Компартії України пленум обрав В. П. Івлев, голсу обласної ради профспілок.

У зв'язку з виходом І. М. Урицького на навчання його увільнено від обов'язків кандидата в члени бюро обкому Компартії України.

Пленум також затвердив завідувачим відділом науки і навчальних закладів обкому партії О. Р. Решетова, звільнивши від цих обов'язків Б. П. Хижиня в зв'язку з переходом на іншу роботу.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ
ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО
ГОСПОДАРСТВА І ПОБУТОВОГО
ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ

Поверхи ввічливості

Тендітні кеїти в ажурних кошиках і світлі фіранки на вікнах. Барвисті стрічки килимкових доріжок, що мережать довгі коридори і просторі вестибюлі. Дереворити і мозаїка. Затишні і зручні кімнати.

Тут, у кіровоградському готелі «Київ», знаходиться скромний кабінет директора міського виробничого об'єднання готельного господарства В. Т. Мельничука. Сьогодні на наше прохання він полишив своє робоче місце і згодився разом із фотокореспондентом В. Грибом провести репортаж із підприємства гостинності й відпочинку.

Отже, слово Віталію Трохимовичу.

Ми — працівники свого підприємства, які практично не мають вихідних і святкових днів. Наш робочий будень складається з 24 годин на добу. Як і належить гостинним господарям, всіх приїжджих ми зустрічаємо у вестибюлі. І навіть коли до централізованого бюро по прийому, розміщенню і обслуговуванню жильців виводиться черга, то все одно потреба наших гостей будуть задоволені. Адже якщо не знайдеться вільних місць у «Києві», то працівники бюро влаштує приїжджого в готелі «Україна», «Добрудже» чи «Колос».

[Закінчення на 3-й стор.]

ДО ЗАПОВІТНОГО РУБЕЖУ

На всіх молочнотоварних фермах колгоспу імені Ле-

ніна Устийківського району створено комсомольсько-молодіжні групи. Більшість доярок, що входять до їх складу, — передовики соціалістичного змагання. Це Людмила Селівончик, Наталка Гапонек, моло-

дий комуніст Людмила Ємельянова. Вступивши у ювілейний ленінський рік, вони і їхні товариші прагнуть підвищити продуктивність лінійного стада. Людмила Ємельянова, наприклад, зобов'язалася не-

доїти протягом останнього року п'ятнадцять три тисячі кілограмів молока на кожну корову своєї групи. Ряди тритисячних господарств планує поповнити і Людмила Селівончик.

С. ГРИГОРЧУК.

БУТИ ПАРКУ ПЕРЕМОГИ!

НА ЧЕСТЬ БАТЬКІВ І ДІДІВ

Усім піонерським дружинам, загонам «зелених патрулів», тимурівським штабам, усім учасникам операції «Зелене вбрання Вітчизни»

Ми, представники піонерських дружин Кіровограда — члени міського піонерського штабу «Салют», з радістю сприйняли постанову ЦК ВЛКСМ «Про створення Всесоюзного комсомольського парку Перемоги». Цей парк має стати великим зеленим пам'ятником, який зведуть ленінський комсомол, Всесоюзна піонерська організація, всі юнаки і дівчата Країни Род солдатам Великої Ві-

тчизни, що відстояли свободу і незалежність нашої Батьківщини, врятували світ від страшної фашистської чуми.

Ми пишаємося тим, що ЦК ВЛКСМ довірив і піонерам цю велику відповідальну справу, й закликаємо всі піонерські дружини, загони, кожного юного ленінця взяти участь у закладанні пам'ятних скверів, алеї, квітників.

Близько 13 тисяч дерев буде вплетено у комсомольський вінок Пам'яті, якщо кожний піонер міста посадить своє дерево.

А тому відразу ж беріться за діло. Створіть у кожній дружині штаб по проведенню операції. Визначте конкретні місця садіння дерев і квітів. Не забудьте, що дерева по-

трібно не тільки посадити, а й виростити. Посадив своє дерево — збережи його. У цьому вам допоможуть практичними порадами вчителі біології і працівники тресту «Зеленбуд». Запросіть на закладання парків і скверів ветеранів партії, війни та праці.

Але й це ще не все. Крокуючи маршрутами маршу «Піонери всієї країни спр-ві Леніна вірні!», ми пам'ятаємо ленінський заповіт про бережливе ставлення до природи. Озирайтесь навколо. Багато дерев посаджено дбайливими руками дорослих. І дерева ті теж потребують вашої турботи. Закріпіть за кожним загonom, піонером дерева на вулицях міста, в зоні піонерської дії, у парках, скверах. Активізуйте роботу «зелених патрулів».

Давайте зробимо так, щоб зелене вбрання нашої міста стало величчям пам'ятником воїнам, що загинули за наше з вами щастя дитинства.

Міський піонерський штаб «Салют».

НА ПОКЛИК
«ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

СЕЛА СТАНУТЬ КРАСИВІШИМИ

У день комуністичної праці учні Великоїкотраївської СШ візьмуть активну участь у благоустрої рідного села. Вони посадять сотні дерев, допомагатимуть старшим прибирати територію тракторного стану місцевого колгоспу імені Горького, заготовлятимуть металолом.

Бажливою справою займатимуться і школярі села Лозуватого. Старшокласники упорядкують територію коло пам'ятника Героєві Радянського Союзу А. С. Маніті. Молодші учні організують трудовий десант по збору металолому і макулатури.

З. КАДУК,
секретар-завідувач відділом учнівської молоді Ульяновського райкому комсомолу.

ДІАЛОГ З ТОВАРИШЕМ ЛЕНІНИМ

За приклад — життя Ілліча

«Які твої ідеали?», «Чи береш ти собі за приклад життя Володимира Ілліча Леніна?» — над цими та багатьма іншими питаннями замислюються учні нашої школи, які вчуться читати книги про вождя, споглядають його рідних, соратників по революційній боротьбі.

Особливо люблять школярі трилогію М. Погодіна «Третя патетична», «Людина з рушницею», «Кремльські куранти». А з розповідей учителя С. О. Сухомлинського, О. І. Литвиненко, Р. М. Гришиної перед дітьми постає образ «найлюдянішої на землі людини», «кремльського мрійника».

На уроках російської та української літератури, на виховних годинах і першокласники, і учні старших класів обговорюють фільми про В. І. Леніна. Недавно вони обмінялися дум-

ками після перегляду стрічок «Серце матері», «Вірність матері». З нахилом працюють школярі над творами «Діалог з В. І. Леніном» та «Без матері немає ні поета, ні героя». У своїх роботах вони діляться думками про те, що сказали б Іллічу, якби з ним зустрілися. «Коли б я зустрівся з В. І. Леніном, — пише шестикласник В. Григоренко, — то розповів би йому про наше щасливе дитинство». Учень 4-А класу М. Карпаліш сказав би Іллічеві так: «Дорогий дідуся Леніне, Ваші заповіді живі. Ми найщасливіші у світі діти».

Старшокласники вивчають ленінську теоретичну спадщину. Самостійно конспектують твори вождя, глибоко занепадають у їх зміст. Це має велике значення для формування їхнього наукового світогляду.

У 8—10 класах ми проводимо ґрунтовне вивчення праць В. І. Леніна «Селянська реформа», «Пам'яті комуні», «Листи здалека», «Краще менше, та краще», «Як організувати змагання?», «Сторінки з щоденника». Без цих робіт неможливо осягнути славу історію нашої Батьківщини, Комуністичної партії, міжнародного робітничого руху, зрозуміти закономірності суспільного розвитку.

Павлівська середня школа перетворилася у велику педагогічну лабораторію передових методів навчання, основу яких заклали відомий учений-педагог, комуніст, наш земляк В. О. Сухомлинський.

Г. НАСТАСЬЄВ,
директор Павлівської
середньої школи імені
В. О. Сухомлинського.
Онуфріївський район.

УРОКИ МУЗИКИ, ВЕЧОРИ ВОЙОВОЇ СЛАВИ, ЗУСТРІЧІ З ГЕРОЯМИ — ЗЕМЛЯКАМИ, ПОХОДИ «ІЛІХАМИ СЛАВИ БАТЬКІВ» — ЦЕ ЛІШЕ ОКРЕМІ ЗАХОДИ. ПРИСВЯЧЕНІ 35-РІЧЧЮ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ, ЩО ВЛАШТОВУЮТЬСЯ З КІРОВОГРАДА І ДІЛІВШОГО РАЙОНУ СШ № 17.

На фото: ветеран Великої Вітчизняної війни М. І. ЄСІН з піонерами СШ № 17.

ПІД ЗНАКОМ П'ЯТИ КІЛЕЦЬ

Олімпіада-80 кличе до життя повних висот кожного змагання за програмою XXII Олімпійських ігор. Лише за роки десятиріччя ір-тиріччя в нашій країні введено до ладу 180 зразкових стадіонів, майже десять тисяч спортивних залів, 228 плавальних басейнів, 20 палаців спорту, 15 критих легкоатлетичних манежів, чимало інших спортивних баз. Завдяки постійній турботі Комуністичної партії і Радянської держави про здоров'я на-роду, гармонійний розвиток радянської людини в нашій країні рік у рік розширюються можливості для занять фізкультурою і спортом. Збільшення кількості спортивних секцій, поповнення складу тренерських кадрів, зміцнення матеріальної бази спорту надають великого розмаху фізкультурному рухові.

Чимало зроблено в цьому напрямі й на Кіровоградщині. Для прикладу візьмемо Ульяновський район, де юнаки і дівчата кидають «Вудівнічний спортивний споруд» — справу комсомольської молоді. Імені Чорса введено до ладу стадіон на 1500 місць, стрілецький тир, а в ново-збудованому Палаці спорту відкрито великий спортп-

ний зал. У колективі імені Шевченка ударні комсомольські загони разом з будівельниками обладнали стрілецьке, легкоатлетичний комплекс, де сектори бігові доріжки покриті гумово-бітумними матеріалами. Малі олімпійські мистецьком називають свій стадіон цуцровий Ульяновки.

Виступаючи цими днями на пленумі обласної ради змагання за програмою XXII Олімпійських ігор. Лише за роки десятиріччя ір-тиріччя в нашій країні введено до ладу 180 зразкових стадіонів, майже десять тисяч спортивних залів, 228 плавальних басейнів, 20 палаців спорту, 15 критих легкоатлетичних манежів, чимало інших спортивних баз. Завдяки постійній турботі Комуністичної партії і Радянської держави про здоров'я на-роду, гармонійний розвиток радянської людини в нашій країні рік у рік розширюються можливості для занять фізкультурою і спортом. Збільшення кількості спортивних секцій, поповнення складу тренерських кадрів, зміцнення матеріальної бази спорту надають великого розмаху фізкультурному рухові.

На Олімпіаді-80 може й не буде представників спортивних колективів Кіровоградщини. Але провідні спортсмени області ки-нули клич: «Олімпіада — наші нові рекорди!» Серед ентузіастів — студент Кіровоградського педагогічного училища Олександр Ушаков. Три місяці тому він здобув перемогу на Міжнародному турнірі з класичної боротьби в Алма-Аті, а цими днями повернувся із Всесоюзної молодіжної першості, де виступав за збірну ВЦРПС і виборов срібну нагороду. Цей успіх молодого спортсмена великою мірою залежить від його наставника — майстра спорту СРСР Миколи Бондаря, який постійно прищеплює своєму вихованцю такі якості, як самовідданість, уміння перемогти труднощі, воля до перемоги, почуття високої відповідальності за результати спортивної боротьби.

Здобув нагороду на VII Спартакіаді України кіровоградський Сергій Мезенцев. Шойно він повернувся із Запоріжжя, де працював чемпіонатом країни з боротьби дзю-до, повернувшись із золотим медалем.

Мали б такі результати представники інших олімпійських видів спорту, тоді кіровоградські спортсмени могли б з повним правом заявити: «Так, ми теж у лавах правоохоронців

олімпійського руху!» Як відомо, на минулій VII Спартакіаді УРСР збір-на Кіровоградщини не зуміла виграти навіть у першу десятку. Тоді спортсмен-тети, проаналізувавши причини невдач, виступили на спартакіаді з турнірах, розробляючи заходи для подолання відставання. Але в багатьох відомствах, радах товариств, колективах фізкультури пам'ятки простоті, невпевненості, тренерів, інструкторів по спорту, керівників спортивних організацій обійняло знати вірні з неба, не розв'язавши своїх «земних» проблем. Наприклад, фізкультурні працівники Устинівського району й досі рапортують про неабиякі досягнення в підготовці значківців ГПО, хоча тут немає жодного колективу фізкультури, де б була належна спортивна база. «Мальовані значківці» з цього району приїжджають у Кіровоград, вступають у технікуми, профтехучилища. І коли їх покличуть на перші старти з багатоборства ГПО, то з'ясується, що деякі з них навіть не можуть триматися на воді, тож про виконання нормативів ГПО не може бути й мови.

Великі надії ми покладаємо на студентський спорт. Тим часом у підінституті та інституті сільськогосподарського машинобудування й досі не побудується паперових ліній. Тренери, інші фахівці вимагають якихось особливих умов, і тоді, мовляв, буде взяті олімпійські висоти. І поки у вузах, де такі є, неопані спортивна база, фізкультурні працівники чекають мавпи з неба, в інших, значно менших колективах, уже називають імена першорозрядників чи

навіть майстрів. Наприклад, спортсмени Кіровоградського машинобудівного технікуму давно випередили своїх суперників з КІСМУ — і в масовості, і в майстерності. А багато-борці ГПО тресту «Кіровоградсьбудо» мають блискучі здобутки, ніж студенти факультету фізвиховання педагогічного інституту. Люди з рихтування знаходять час, щоб як слід потренуватися, а майбутнім викладачам фізвиховання, виходить, ніколи.

Нещодавно прославлена олімпійська чемпіонка Ольга Корбут в інтерв'ю кореспондентів АПН розповіла, як вона зі своїми ровесницями наближалася до визначеної висоти. Там, у Вітебську, в Гродно, цілком особливих умов для розвитку гімнастики не було. Але у дівчат і у їхнього тренера Вікентія Дитриєва було велике прагнення сказати своє слово в гімнастиці. «Думаючи про молодих олімпійців», — зауважила Корбут, — я хотіла нагадати у кожного з вас є свій шанс. Потрібно тільки вірити в себе, бути відданим своєму виду спорту, не шкодувати праці, не піддаватися слабості у важку хвилину».

Прислухалися б до цієї поради кіровоградці, то й на наших спортивних баз-зах зробили б крок вперед. А тут, на стадіонах, інші повинні завжди бути атмосфера святковості, де всі заходи мають спрямовуватися з прицілом на Олімпіаду-80. Тим часом навіть на центральній спортивній арені обласного центру — на стадіоні спортклубу «Зірка» — більше сірих плям, ніж яскравих барв. Звичайно, на реконструкцію стадіону потрібні кошти. Але йдеться про інше. Чому б, скажімо, комсомольським заводом «Червона зір-

ка» не вийти на суботинки не обновили ігрових спортивних майданчиків? Що заважає керівникам спортклубу зробити тут гарні вітрини, де б можна було виставити портрети прославлених радянських олімпійців, кращих спортсменів підприємства, чемпіонів і рекордсменів області? Заважає хіба що відсутність ініціативи.

У постанові ЦК Компартії України «Про підсумки участі спортсменів Української РСР у VII літній Спартакіаді народів СРСР та невідкладні заходи по підготовці до XXII Олімпійських ігор» підкреслено, щоб на всіх підприємствах, будовах, у колективах та установах забезпечити створення і зміцнення колективів фізкультури, обладнання найпростіших спортивних споруд за місцем роботи і проживання трудящих, збільшення кількості змагань у трудових колективах, містах, селах і районах.

Нині повсюдно треба організувати читання лекцій, проведення бесід, тематичних вечорів про радянський фізкультурний рух, про Олімпійські ігри. У будинках культури, сільських і робітничих клубах, у мікрорайонах, парках, культури і відпочинку, на спортивних базках слід улаштувати фотовиставки, проводити кінорефлексії спортивних фільмів, свята спорту, тематичні вечори «Від Хельсінкі до Москви». Спортсмени СРСР найсильніші у світі. «Олімпійці серед нас», «Спорт і труд поруч із нами».

І кожні спортивні змагання мають бути цікавими, барвистими, зацікавлюючими. Під знаком п'яти олімпійських кілець хай точаться поєдинки в усіх колективах фізкультури. І тоді навіть початківці у якійсь мірі наблизять свої результати до висот, що їх брали і візьмуть радянські олімпійці.

У КОГО РЕФЕРАТ КРАЩИЙ?

З жовтня 1978 року по березень 1980 року проводився Всесоюзний конкурс рефератів пропагандистів і слухачів системи комсомольського політичного й економічного навчання, присвячений 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

Протягом двох навчальних років пропагандистів і слухачів комсомольських політгуртків і теоретичних семінарів нашої області працювали над рефератами. Понад 80 кращиків із них надіслали до обласного комітету комсомолу. В конкурсі взяли активну участь представники Кіровоградського й Ленінського (м. Кіровоград), Гайворонського, Компанієвського, Долинського й інших районів. Тематика рефератів різноманітна: роль книг Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Відродження» і «Цілі» в комуністичному вихованні молоді; основні положення нової Конституції СРСР, її вплив на дальший розвиток соціалістичної демократії; від-лення в житті рідних XXV з'їзду КПРС; пропаганда принципів комуністичної моралі; вплив Великої Жовтневої революції на розвиток суспільства...

Особлива увага приділялась показу ролі Ленінського комсомолу в історії Радянської держави, вкладу комсомольців і молоді в будівництво розвитку соціалістичного суспільства. Серед наймістотливіших робіт — реферат слухача теоретичного семінару з міста Долинської П. Кобця «Наш комсомольський квиток», слухача гуртка комсомольського політнавчання Олександрівського побутового комбінату І. Стовбуна

«Зміцнення і розширення всебічних братніх зв'язків ВЛКСМ з молодіжними організаціями соціалістичних країн», комсомольського працівника з міста Новоукраїнки Л. Скороход «XXIII з'їзд ВЛКСМ і завдання дальшого зміцнення комсомольських організацій на сучасному етапі» та інші.

Переможців обласного туру конкурсу було відзначено Почесними грамотами обкому комсомолу, а їхні реферати надіслані на розгляд журі Всесоюзного конкурсу. Це роботи П. Кобця, П. Сидоренка — пропагандиста теоретичного семінару Голованівської районної лікарні, В. Степанова — пропагандиста гуртка комсомольського політнавчання Кіровоградського дослідного заводу дозуючих автоматів.

Темою свого реферату П. Кобець вибрав історію комсомольського квитка. Він детально досліджує етапи становлення Ленінського комсомолу, на багатьох прикладах показує мужність і героїзм молоді на полях битв і в мирній праці. Через увесь реферат червоною ниткою проходить тема беззавітного служіння юнаків і дівчат нашої країни справі Комуністичної партії, їхньої вірності заповітам В. І. Леніна.

Реферат П. Сидоренка «Основи ленінської миролюбної політики Радянської держави» присвячений важливим теоретичним питанням марксистсько-ленінського вчення. Спираючись на висновки і теоретичні положення праць В. І. Леніна, автор розкриває суть концепції мирного співіснування держав із різними соціальними укладами — основної концепції зовнішньополітичного курсу нашої держави.

Обласний тур Всесоюзного конкурсу був на користь і пропагандистам і слухачам. Однак Мавловський, Новоархангельський, Онуфріївський райкоми комсомолу так і не зуміли приділити конкурсній належній увазі. Тут пустили хід конкурсу на самопливу, тому-то не змогли подати на розгляд обласному журі більш-менш добре продуманий реферат. Дехто з учасників не серйозно поставився до роботи. Так, реферат слухачки гуртка комсомольського політнавчання голлового підприємства виробничого об'єднання «Кіровоградграфіт» Гайворонського району М. Олійниченко був, очевидно, позбавлений найменшої уваги з боку комітету комсомолу, пропагандиста. Інакше чи написала б слухачка «реферат» обсягом у дві сторінки? Несерйозно поставився до цього й районний комітет комсомолу, який подав на обласний конкурс подібну «роботу».

У цілому ж участь пропагандистів і слухачів у Всесоюзному конкурсі рефератів, присвяченому 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, була масовою, показала зростаючий ідейно-політичний рівень його учасників.

О. КОРЕПАНОВ,
лектор обкому комсомолу.

Поверхи ввічливості

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.].

Це бюро — універсальне. В ньому ви можете замовити квитки на літак чи поїзд, екскурсію по місту, в кінотеатр чи на концерт. Добре слово хочу сказати про «господарок поверхів» — покоївок. Саме їхніми стараннями робиться все для того, щоб жилець почував себе в номері, як удома.

Однак готель обслуговують не тільки адміністратори, чергові та покоївки. У нашому колективі трудяться люди найрізноманітніших професій: швачка, слюсар-сантехнік, муляр, штукатур, столяр — всього понад двісті працівників, з яких кожен третій — молодий.

Щиру вдячність за сумлінне ставлення до своїх обов'язків хочеться висловити на адресу комсомолок Золі Печоріної, Валентини Рябович, секретаря комсомольської організації Галини Калашник та інших. Всі вони працюють під девізом: «Якість нашої роботи — висока культура обслуговування». А це далеко не просто. Адже на сьогоднішній день вони виконують 77 найрізноманітніших послуг для жителів. Тут однієї старанності замало — потрібні професійні навички, досвід, знання. Без них сьогоднішній працівник сфери побутового обслуговування — все одно що переросток за партою першокласника.

Сім поверхів готелю «Київ» — це сім поверхів ввічливості наших трудівниць (у колективі працює понад 90 процентів жінок). Вони вчасно допоможуть поладити одяг, заварять чай, дадуть слушну пораду.

Поверхи гостинності. Поверхи поштивості і доброчинності. Все це іменується готель «Київ».

В. МЕЛЬНИЧУК.

На знімках: секретар комсомольської організації готелю «Київ» Галина КАЛАШНИК (1 стор.); фойє і централізоване бюро по прийому, розміщенню і обслуговуванню жителів; загальний вигляд готелю.

Фото В. ГРИБА.

ВИСТАВКИ

ЩОБ СВІТ БУВ ПРЕКРАСНИМ

Повільно йду коридором. Малюнки на стендах змінюються один одним. Несміливі, напівзнені штрихи першокласників і рівні, тверді лінії трохи старших. Ця виставка, присвячена 62-й річниці Радянських Збройних Сил, відкрилася в гарнізонному офіцерському клубі. Її учасники — учні четвертої і шостої середніх шкіл м. Кіровограда.

Вік авторів — від семи до сімнадцяти. Що ж об'єднало їх? Точноше сказати, не що, а хто. Галина Миколаївна Заболотська, інструктор по роботі серед дітей військовослужбовців стала організатором цієї виставки. З проханням зібрати матеріали вона звернулася в комсомольський і піонерський організації шкіл. І там відразу ж узялися за роботу. Малюнків було зібрано дуже багато, але на виставку потрапили кращі.

О. РУДЬКО, десятикласниця.

м. Кіровоград.

СЛОВО ПРО ТОВАРИШІВ

НЕ ПІДВЕДУТЬ!

Нашій учительській комсомольській організації всього один рік. Але на її рахунок вже чимало добрих справ. Кожен учитель-комсомолец має своє постійне й тимчасове доручення. Так, Г. М. Югет — секретар комітету профспілки школи і працює з учнівською комсомольською організацією, О. Л. Павленко контролює діяльність шкільного комітету комсомолу, Т. Г. Євладенко — секретар районної організації товариства «Знання».

Основні свої зусилля комсомольці як фахівці спрямовують на виконання рішень партії про загальноосвітню школу, про подальше поліпшення навчально-виховного процесу. І добиваються непоганих результатів.

«Ферма без бруну, клас без двійки!» — під таким девізом уже три роки змагаються молоді трудівники місцевого колгоспу імені XX з'їзду КПРС з учнями нашої школи. Дорослі і діти завжди приходять на допомогу одне одному. Минув осінь вчителі-комсомольці організували роботу так, що за чотири дні школярі на колгоспному току перебрали 950 центнерів гібридної мунурадзи.

Л. МЕЛЬНИКОВА, вчителька Бобринецької восьмичасної школи № 4.

4.

Від Павла В. чекати можна було всього. На нього вже не мали впливу ні батько, ні мати, ні сімдесятитиїтний дід, ні класний керівник... У свої чотирнадцять років він виглядав справжнім багатирем.

Мотоцикла з коляскою піднімав. Тільки сила та йшла на всі чотири вітри. На уроках може снідати і обідати. Набридне — піде ходити по класу, перевіряти, хто що і як пише. Контрольних не визнавав. А поза школою... Люди на горі мають клаті баштану. У нього — список, плани, де знаходяться ті баштани. Найкращі, найперші кавуни й дині — його. Спробує хтось щось сказати — на ранок усі кавуни й дині побито і складено на купи. Траплялися й «більші подвиги»...

А якось улітку, коли достигали пшениці, коли от от мали початися жнива, хіба не одного поля вони з'їли?

Тієї миті не міг приховати. Секретар співчутливо спитав:

— Що тебе мучить, Павле?

— Зігнувшись, розповідає.

— І ти не ходиш до Карпуші?

— Ні.

— Даремно. Сходи, тільки не по гроші...

Павлик знайшов Карпушу на горі.

— А, дружок! За платіною?

— Договір вам приніс.

— Який?

— Про баштани ви білше не почувте й слова.

Але й жодної стеблинки колгоспного сіна більше не візьмете!

...Восени секретар знову запропонував Павлові:

— Вступай до нашого драмгуртка.

— Який з мене артист?

Я нічого напам'ять не можу вивчити.

— Вступай. Робота знайдеться.

Знайшлася. Драмгурткізці вже ніяк не могли обійтись без нього. Спершу він був Павлом. Згодом — Павлом-декоратором. Потім — просто Декоратором. Коли ставили п'єсу «Наталка Полтавка», Павло зі своїми товаришами зробив хатину, колодязь і дерева так майстерно, що представник з області відверто признався: такого оформлення іноді в професійних театрах не знайдеш.

...Напрозесьні Павло йшов понад ставком. Під горою крига вже трохи розтала, а з гори на санках мчав хлопець. Павло злякано подумав:

— Понесе у воду. А там глибина більш як три метри. Не помилюся. Кинуся в вир. Урятував хлопця, хоч для самого несподівана крижана купіль не пройшла марно. Захворів на запалення легень. До палати щодня надідувалися товариші. І в усіх одне побажання:

— Видужуй, Декораторе!

А він затримав руку комсорга:

— Товаришу секретар! Випишуть з лікарні, і я прийду в комітет. Приймете до комсомолу?

Почальна історія. Правда, товариші комсомольці..

5.

Ми погрішили б проти істини, якби не розповіли про одне джерело, що дає нам «важких» підлітків.

Це — «важкі» сім'ї, «важкі» батьки.

Ті сім'ї, де живе щоденне бажання щось із колгоспу чи з підприємства потягти, де панує жадаба до наживи.

У село з місця відбукання покарання повернувся один із наших колишніх учнів. Він став чесно трудитися, а якось у щирій відвертій розмові сказав:

— Злочинцем мене зробив батько...

— Рідний батько?

— Так. Я вкрав хлопчиком на фермі поросля, приніс додому. Батько не вилаяв мене, не примусив віднести назад, а похва-

лив... З того й псалося і дійшло до грат...

«Важкі» підлітки появляються в сім'ях, де розлад, де щоденні сварки, де в пошані чарка. Там батькам не до виховання. Там діти вільні у всьому. І знову випливає інша психологічна істина — діти дуже швидко навчаються поганого. До них липне бруд, неспова до людей, лайка.

Тут праця вчителів, громадськості, комсомолу дуже складна. Вже не в переносному, а в прямому розумінні треба воювати, боротися, рятувати дітей. Проходити поз таких скалічених, травмованих душевно підлітків, не робити нічого — це значить коїти злочин.

«Раз добром нагріте серце, вік не прохолоне...», — писав Т. Г. Шевченко. Таких дітей необхідно огортати теплом і добром не раз...

6.

Клас. У ньому багато учнів. З різними характерами і долями. І ми, педагоги, твердимо: нашими помічниками в навчанні й вихованні є громадські організації, партійні і комсомольські, депутатські Ради, виробничі колективи.

Вони допомагають нам у всьому.

Ми, педагоги, твердимо: нашими помічниками є й батьки. Ми робимо одну справу. Нас єднають спільні турботи, взаєморозуміння.

Одного разу на педагогічну раду запросили двох матері «важких» підлітків. Розмова була щира, відверта, з добрими порадами і з докорами теж.

— Навіщо ви розбещуєте свого сина? Чому у нього такий дорослий одяг? Навіщо йому приймач, позолочений годинник? Навіщо йому на щоденні витрати по два карбованці? Мати вислухала і сказала:

— Ви всі просто не любите його.

Той «важкий» підліток не став після нашої розмови «легшим».

Інша мати, коли їй розповіли правду про навчання і поведінку сина, згодилася з усім, а вдома наказала йому:

— Ти в школі поведись добре!

Значить, поза школою можна виворювати що завгодно?

Хороший трудівник, комбайнер Андрій Г. так сказав:

— Ішов і я плутаними стежками. Вірніше, починав їти. І як вчасно зупинили мене вчителі, батьки! Тисячу разів я вдячний їм за добро!..

У недалекому майбутньому проблема «важких» підлітків зникне. Школа, сім'я, громадськість зроблять усе можливе, щоб вона зникла.

Ми добром зігріваємо їхні серця. І зерна отого тепла дадуть добрий урожай.

М. СТОЯН, учитель.

с. Панчезе Новомиргородського району.

(Закінчення. Поч. у «Молодому комунарі» за 16 лютого і 6 березня ц. р.).

СІЛЬСЬКА МУЗИЧНА ШКОЛА

Продовжуємо цикл публікацій, присвячених проблемі становлення сільської музичної школи. Початок у „Молодому комунарі“ за 2 лютого 1980 року.

У той час, коли в Новоархангельський район важко заманити спеціаліста, бо район далекий, Аджамці пощастило. Село розташоване близько від обласного центру. Має свою музичну школу на другому поверсі добротного будинку. Вісім кімнат. Три відділення — баяна, скрипки і фортепіано. Працює тут 5 викладачів.

Директор школи Валерій Іванович Капраленко показав старі, списані (місцевому клубу служили) стільці, похилений стіл, голі стіни. Затишку не так уже й багато.

Ходив у художню майстерню, просив, щоб виготовили стенди, а там немає фанери. Кажуть: «Приносьте свою — зробимо». Приносьте... А де її взяти?

Так, директор одразу

повів мову про наболіле. Але нас усе-таки цікавило інше.

— Як з викладачами?
— За три роки змінилось шестеро...
Валерій Іванович переглядає особові справи. Л. М. Зільберберг виїхала. В. Є. Горбатюк перейшов у Компаніївську музичну.

2. „А В НАС ІНСТРУКЦІЯ...“

В. Д. Богуненко покинув роботу. В. С. Щипкова не завжди встигала вчасно приїхати автобусом з міста, і це їй врешті набридло, як і двом іншим...

Спеціалісти їхали в село, сподівачись на житло і хоч деякі зручності, можливі в сільських умовах. А тут...

— Спочатку все це вони мали, — скаже пізніше бухгалтер Аджамської сільської Ради Іван Васильович Журавленко. — Ми цілий рік платили за комунальні послуги, давали паливо;

директор шкелі одержав квартиру. А 1977 року, згідно з інструкцією про надання пільг молодим спеціалістам, райфінвідділ заборонив це робити.

— Але ж...
— В інструкції перераховані педагоги всіх типів шкіл, крім музичних.
— Виходить, викладач

са, і одне підприємство — обласний виробничий рибкомбінат. Після згаданої заборони райфінвідділу директор, зрозумів, з надією звернувся до господарників. Може, допоможуть? Бо й інструментів для духового оркестру не завадило б купити, дуже вже багато бажаних грес-

ти на них. Але...
Якось викладачка по класу баяна домовилася з міським фотографом сфотографувати своїх вихованців. Терміново потрібен був автобус на дві години. Дрібниця, здавалося б. Прийшла до голови колгоспу імені Ватутіна В. Г. Кириасюка.

— А яка користь від вас колгоспу?
— Ми навчасмо дітей.
— Чий?
— Ваших...
— Вони не мої. Так от. Якщо спершу підете зби-

рали помідори, дам автобус.
Посилати вихованців на поле директор не мав повноважень. Та й зібрати дітей до купи — справа не проста. Школа все-таки музична, заняття індивідуальні. Пішов до голови сам. Повернувся ні з чим. А через кілька днів голова спитав директора: «Ві чули, що оголошували по радіо? Завтра всі — на мідери. Ви їдете?»

У колгоспі «Росія» Вале-

рій Іванович крує хором, якому недавно присвоїли звання народного. Монте, тут потурбуються про викладачів? В. В. Голованов, голова, пообіцяв «залізнич». Та, на жаль, скоро переїхав на іншу роботу. Новий голова: «Вихід знайти можна... Адиже не тільки ми на території Аджамки».

Довелось йти до сусідів. А секретар парткому колгоспу імені Карла Маркса О. І. Музиченко, виявившись, іншої думки: «Ну і що? Ми ніякого відношення до школи не маємо...»

Але, що не кажіть, а всім митарствам буває кінець. У листопаді минулого року В. І. Капраленко запросили на сесію Аджамської сільської Ради.

Надали йому слово. Вислухали. На наступній сесії виконком постановив: «Запропонувати колгоспам і підприємствам надати грошову допомогу на квартирні послуги викладачам музичної школи орієнтовано на суму... 150 карбованців...»

«Краще вже синиця в руці...» — зітхнув директор, швидко зробив виписку із протоколу і подав в обласний комбінат (із нього, за постановою, треба було починати).

— Від допомоги вам ми не відмовляємось, — сказав директор підприємства П. О. Бондар, — тим більше, що учні вашої школи виступають перед робітниками з концертами. Та ніяк немає грошей на нашому рахунку в банку. Настане тепло, почнемо торгувати мальками — тоді й заплачимо.

...В. І. Капраленко погодився. Більше допомоги чекати нема від кого. Що ж поробиш — інструкція...

В. ЛИТВИНОВ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Кіровоградський район.

ТВОРЧА МОЛОДЬ

УЧИТЕЛЬ,
ПОВТОРИСЬ
В УЧНЕВІ

Моє знайомство з Анатолієм Косяченком відбулося майже в академічній обстановці. Третій рік я працюю пропагандистом у гуртку комсомольського політнавчання театру імені М. Л. Кропивницького. Молодий актор — слухач комсомольського політгуртка, член комітету комсомолу театру. Для себе відкрив у Анатолії раніше невідомі риси і якості, які дали мені можливість скласти повне уявлення про цю людину. Нефор-

мальним лідером кіровоградської делегації, наприклад, запам'ятався мені під час республіканського семінару творчої молоді в Києві: організаторські здібності виявив, очолюючи клуб творчої молоді обласного центру. Зацікавили мене його захоплення випалюванням по дереву, скромні кіноматорські досліди. Ці риси Анатолія служать своєрідною оправою, у якій сприймаються грані його акторського обдарування.

На сьогоднішній день молодого кропивничанина понад 20 зіграних ролей. За ними — невидима глядачеві копійка роботи. Наділений природними здібностями, Косяченко ніколи не покладався на «натхнення зверху». Ще в театральному гуртку Кіровоградського Палацу піонерів зрозумів: для того, щоб стати актором, слід наполегливо працювати.

Бражає його вміння, висловлюючись словами М. С. Щепкіна, «влізти в шкуру» героя, який багаторазово старший чи молодший від актора. Глядач однаково вірить і дивлячись на класиків Альоші Ждановича («Московські канікули»), і п'ятидесятирічного меркзіві з «Мірандочини». Та особливо у цьому відношенні хочеться відзначити його гру в музичній комедії Д. Шевцова «Дівчина і море». Косяченко у ролі пенсіонера виходив на сцену разом із народним артистом УРСР Г. Г. Семеновим і артистом В. С. Бабичем. Те, що глядач сприйняв партнерів як ровесників і те, що молодий актор вписався в акторський ансамбль багатьох досвідченіших колег — велика творча удача Анатолія.

У становленні А. Косяченка як актора головна роль належить Георгію Гнатовичу Семенову. Мо-

лодий кропивничанин вважав його своїм наставником, продовжувачем професійного виховання, основи якого заклали в акторів педагоги Дніпропетровського театрального училища Д. Т. Бондаренко і А. О. Турков, а також керівник драмгуртка Палацу піонерів Є. В. Леско. Можна сказати, що їхній учень виправдав надії, які на нього поклалися. А. Косяченко — лауреат обласної премії імені І. Микитенка; не раз перемігав у внутрішніх оглядах творчої молоді.

До найбільш вдалих, крім уже згаданих, відносяться ролі Хлестакова («Ревізор» М. Гоголя), Максима («Недописана пісня» О. Підсухи), Голохвостого («За двома зайцями» М. Старицького), Бені Орел («Парик з Гонконга» К. Саконі), Чаплінського («Гріх і покаєння» І. Карпенка-Карого) та інші.

Б. РЕВЧУН.

За вечерею

ГУМОРЕСКА

Додому Микола Остапович Дерев'яченко, висоенька на зріст людина, з вузькою лисиною аж до потилиці, повернувся на півгодичні пізнання, ніж звичайно.

— Пізно, пізно, — стріла його на порозі дружина. — Вже й вечір заховується. І де ото можна так довго сидіти?

— Та, знаєш, голубко, на силу виправся. Важко мені, ой важко! Повіриш, аж упрів сьогодні. Той дзвонить, той питає, той просить. Одбою нема. Та я таки випришив. Нічого людям робити — от вони й той, до мене... Що не кажи, а бути начальником — не легке діло.

Поки дружина подавала на стіл, Микола Остапович переглядав газети.

— О, о! Ест! Таке я люблю, з перцем, з підко-виркою. Зараз прочитаю.

— Вечері вже. Нашо ж я варила?

— Е, пі, стривай. Не тер-

питься мені. Тут, мабуть, щось цікаве. «Бюро-крат». О, я ж казав, що у нас де-не-де ще водяться бюрократи. Ану, хто це тут на гачок полався? Мабуть, насолів людям, раз так величають. Так йому й треба, бюрократові зашкаруб-лому, так йому й треба, щоб розумів діло!

— Та вечері вже!
— Ні, ні, давай прочитаю. Тут зовсім коротко.

— Ну й нестерпний же ти, Колю! Хоч би раз мене послухав.

Микола Остапович протер окуляри і став водити пальцем по рядках. Окремі місця читав з наголо-сом.

«...До секретарки зверну-зася літня жінка:

— Я хочу поговорити з начальником.

— Вони зайняті.

— І дуже?

— Не знаю.

— Ти бачив! От, видно, штука. Я б таку на другий же день вигнав. З тріс-

ком, — обурився Микола Остапович. — Я б їй пока-зав «зайняті». Що ж далі?

— Читай, читай, — зацікавилася дружина.

«...Жінка чекала, чекала, а тоді низенько вклонилася секретарці: «Спасибі вам за приєм гарячий!» — і виїхала.

І на другий день так, і на третій...»

— Та ще не бюрократ-ти? — Микола Остапович знов протер окуляри.

«...Тоді пішов чоловік тієї літньої жінки.

— До начальника — можна?

— Вони зайняті.

— То, значить, не мож-на?

— Я ж вам сказала: во-ни зайняті!

Чоловік обережно відхи-лив двері.

— Здрастуйте! — приві-тався він до начальника.

Той не відповів.

— Здрастуйте!

Знову тиша.

Нарешті він підвів го-лову.

— Зараз я не можу прийняти: у мене термінові діла. Приходьте завтра.

— Та я коротко. Хочу...

— Я вам сказав: завтра!

— Так я завтра виїжд-жаю. І квиток уже в ки-шені.

— Ну то й що ж?

— Лисий? В окулярах? — ойкнула дружина.

— От бюрократ бездуш-ний. Чинючий. Поку «ні-коли». Ти бачив, який!

«...Аж на п'ятий день на-чальник прийняв чоловіка тієї жінки...»

— Ну, це вже й геть-то. На п'ятий день, ей-ей не на місці! — ще дужче обурю-вався Микола Остапо-вич.

— Ну, нехай секрет-тарка, — це ще сюди-туди. А начальник...

— Далі, далі...

Останнього рядка Мико-ла Остапович не дочитав. Побаврові, затрусився. Зжужжів газету і жбурнув під стіл.

— Що таке, Колю? — злякалася дружина.

— Ерунду якусь пишуть. Шкрябонери!

В останньому рядку бу-ло п'ємонірно:

«...А призначення того на-чальника — Дерев'яченко Микола Остапович».

У постелі він прикладав до голови холодний ком-прес: палило.

Роман ПОПОВИЧ.

Вона закохана в барви весняного степу. І в пісню, яку дарує людям. Щовечора Люба Дудня збирає юна-ків і дівчат на ретейці. А потім концерти — на та-ришних фєрмах, на клубній сцені. Зі щирою, при-вітливою усмішкою йде Люба до людей. Шанують ді-тину не тільки в її селі, а й в усьому Новоархангель-ському районі.
На знімку: завідувача клубом села Синьки комсомолка Люба ДУДНЯ.

Фото В. ГРИБА.

ФУТБОЛ

НА ОСТАННЬОМУ ЕТАПІ

Нинішній, олімпійський рік для футболістів почався дуже рано офіційними по-єдинками. Уже 25 лютого на стадіоні вийшли учасники розіграшу Кубка Радянсько-го Союзу. І ось закінчився його перший етап. 15 і 16 березня відбуваються матчі, серед яких три українські — динамівці Києва, «Шахтар» з Донецька, сімферопольська «Таврія», — продовжать боротьбу за кришталевий приз в одній восьмій фіналу. Четвертьфінали призначено на 30 березня. Півфінали відбу-дуться 30 травня, фінал — 9 серпня.

Не згадують іще кубковий баталії, як 31 березня стар-тує сорок третій чемпіонат України. Його прапор підні-муть колективи першої ліги, а 3 квітня в боротьбу вступа-ють клуби вищої ліги. П'я-того квітня в одинадцять мі-стах України на поля ста-діонів вийдуть клуби другої ліги. Федерація футболу рес-публіки вже затвердила склад зони (до неї ввійшли дев'ять три українські команди) і календар ігор першого кола. «Зірка» чоти-

ри стартових матчів проведе на виїзді. В день відкриття змагань у Хмельницькому вона зустрінеться з «Поді-ллям». Восьмого квітня її прийматиме житомирський «Спартак», 12 квітня кірово-градці будуть гостями аван-гардівців Ровно, а 16 квіт-ня — торпедівців Луцька. Перший поєдинок на своєму стадіоні наші земляки про-ведуть 21 квітня з новачком ліги — «Стахановцем» зі Ста-ханова, другий — 24 квітня з полтавським «Колосом».

А поки що «Зірка» поси-лено готується до сезону-80. 14 березня вона виїхала до Мукачевого на заключний цикл підготовки. За двадцять днів перебування в Закар-патті буде проведено кілька контрольних товариських матчів, остаточно визна-чить склад колективу, який почне ігри тривалого й важ-кого футбольного марафону.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 02365.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

наша
адреса

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного вихо-вання та спорту — 2-45-35; фотолабо-раторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України.

м. Кіровоград, вул. Гніпів, 2.

Обсяг 0,5 друм. арш.

Індекс 81197.

Зам. № 141.

Тираж 54 000.